

Arrest

nr. 194 204 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing wordt op 17 februari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partijen bij beschikking van 6 februari 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing van 26 januari 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Wat de concrete elementen betreft, betoogt de verzoekende partij dat zij zich sinds haar komst in België voortreffelijk weet te integreren in de Belgische samenleving, dat zij al zeer lang in België is en dat zij dit aan de hand van diverse documenten aantoonde. Tevens stelt de verzoekende partij dat zij zeer goed Nederlands spreekt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voornoemde elementen reeds aanhaalde in haar aanvraag van 3 december 2015. De gemachtigde motiveert waarom haar langdurig verblijf in België niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid en stelt tevens onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat elementen van integratie, waarbij hij onder meer verwijst naar het op voortreffelijke wijze integreren in onze samenleving, de cursus Nederlands, de cursus inburgering, het leven dat zij in België zou hebben opgebouwd en diverse documenten, niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld kunnen worden. De Raad merkt hierbij vooreerst op dat de eerste bestreden beslissing inderdaad slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geenszins ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door de “feiten van het dossier” en stelt dat zij haar langdurig verblijf aantoonde aan de hand van diverse documenten, zet zij geenszins op concrete wijze uiteen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen of documenten de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar de verzoekende partij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst en derhalve onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar de reguliere procedure te volgen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag van 3 december 2015 zodat de gemachtigde niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden, laat staan er niet over te hebben gemotiveerd. De Raad wijst er bijkomend op dat de verzoekende partij voornoemde stelling geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de bewijswaarde van de ingediende documenten wordt miskend, de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet word evenmin aangetoond.

Het middel lijkt ongegrond.”

2.2. Op 13 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Ter terechtzitting van 27 september 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift.

2.4. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Zij brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 februari 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel ongegrond is.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC